

I

‘Wat doe jij nou?’ Verbaasd kijkt Eva naar de bijna versleten backpack in Arjans hand. Dat ding hoort op de vliering, niet in de woonkamer.

‘Controleren of alles er nog in zit.’ Arjan legt de grote rugtas op de eettafel en klikt hem open. ‘Heb jij mijn kompas gezien?’ vraagt hij na één blik in de tas geworpen te hebben. Ze schiet in de lach. Zij en een kompas? Hoe verzint hij het. Ze weet niet eens hoe het werkt. Doe haar maar Google Maps. ‘Misschien bij je skispullen?’

‘Alsof je op de piste een kompas nodig hebt.’

Oké, dan niet. Eva legt de krant met de opgeloste sudoku naast zich op de bank. ‘Even voor mijn beeldvorming: waarom heb je die tas van de vliering gehaald en waarvoor heb je een kompas nodig? Ben je bang dat je de weg naar kantoor niet meer weet?’

‘Die kan ik dromen, maar in Zweden ben ik minder bekend.’ Arjan houdt de tas ondersteboven. Er rolt van alles uit, maar geen kompas. ‘Ik weet zeker dat ik hem erin heb laten zitten.’ Hij kijkt over zijn schouder naar Eva. ‘Heb jij hem eruit gehaald?’

‘Ja hoor, mij de schuld geven’, stuift ze verontwaardigd op. ‘En had je het nou over Zwéden?’

‘Ja, hoezo? We gaan toch een paar dagen kajakken en vissen?’ Mopperend houdt Arjan de rugtas voor de tweede keer op de kop. Nog steeds geen kompas.

We? Hans, Chris en Joey zal hij bedoelen. ‘Dat had je me ook weleens mogen vertellen. Wanneer dan?’

‘Even om je geheugen op te frissen: we zouden vorige week gaan, maar toen kon Joey niet. Daarom is het verplaatst naar aanstaande donderdag, en volgende week dinsdagavond zijn we weer terug. Helaas moeten Hans en ik woensdag alweer aan de slag. Zeg niet dat je het niet wist, want toevallig weet ik heel zeker dat je toen zei dat het jou niet uitmaakte.’

Van donderdag tot dinsdag? Is hij nou helemaal van lotje getikt! Natuurlijk maakt het haar wél uit!

‘Ben jij vergeten dat ik vrijdag jarig ben, en dat jouw familie zaterdag komt?’ De héle familie. Vorig jaar was het er niet van gekomen, maar dit jaar wil ze haar verjaardag groots vieren. En dat heeft ze dan ook uitgebreid met Arjan besproken. Dus.

‘We hebben afgesproken dat we jouw verjaardag een week later vieren, Eva.’ Zijn ogen boren zich in die van haar.

W t hij zegt – wat trouwens een leugen is – maakt haar niet eens zo boos als de belerende toon waar p hij het zegt. Kom op zeg, ze is toch geen klein kind!

‘Even voor alle duidelijkheid, Arjan. Dat hebben we niet afgesproken!’ Ja, ze hebben het over haar verjaardag gehad. Ook over de datum. Aanstaande zaterdag. Ze weet het zeker. Ze heeft Arjans broers plus aanhang al uitgenodigd voor de lunch, ook haar ouders en haar vriendin Sigrid met gezin zijn van de partij. Haar schoonmoeder hoeft ze niet uit te nodigen, die komt toch wel.

Arjan zucht. ‘Geef maar toe dat je het vergeten bent, Eef. Maar bij dezen: donderdagochtend vroeg vertrek ik naar Zweden. Kamperen, kajakken en vissen. Met Hans, Chris en Joey. Is het nu duidelijk genoeg?’

Meer dan duidelijk, maar één ding zal ze hém duidelijk maken. ‘Je kunt zeggen wat je wilt, maar je hebt het niet verteld!’

‘Dat heb ik wel! Jammer dat ik de datum en het tijdstip daarvan niet in mijn agenda heb genoteerd. De volgende keer zal ik dat doen om als bewijsstuk te gebruiken.’

Nou nog mooier. Spinnijdig loopt ze naar hem toe. Met haar wijsvinger prikt ze in zijn borst. ‘Heb je niet gehoord wat ik zei? Jóúw familie komt zaterdag. Je kunt het niet maken om niet thuis te zijn. Paul en Lisette komen helemaal uit Zeeland! We zien ze haast nooit.’

‘In juli zien we ze twee weken. Weet je nog?’

Begint hij nu sarcastisch te worden? En natuurlijk weet ze dat. Ze is niet seniel.

‘Dan heb je tijd genoeg om met Lisette te kletsen.’

‘Daar gaat het niet om. Je hebt met Paul iets afgesproken over een bouwtekening.’

Onverschillig haalt hij zijn schouders op. ‘Dat kan later ook nog wel.’ Arjan pakt de tas weer op en maakt voor de zoveelste keer elk vakje open. ‘Ik snap echt niet waar dat kompas is gebleven.’

Kompas. Kamperen. Kajakken. Vissen. Vrienden. Alles belangrijker dan haar verjaardag. Als hij maar weet dat het over een week van haar niet meer hoeft.

‘Aan jou de eer om iedereen af te bellen.’

Met haar armen over elkaar kijkt ze om halfdrie ‘haar’ kinderen van de combiklas 6/7 na. Niet iedereen heeft al zin om naar huis te gaan. Altijd een goed teken.

Wild gebarend probeert Bram twee elftallen samen te stellen. Bij gebrek aan jongens mogen vandaag bij hoge uitzondering meisjes meedoen.

Ze schudt haar hoofd als ze ziet dat twee meisjes uit groep 4 zich enthousiast aanmelden. Leuk geprobeerd, maar bij Bram maken ze geen schijn van kans. Die heeft liever meiden uit groep 7 of 8 erbij.

Eva zwaait om Brams aandacht te trekken. Als hij opkijkt, wijst ze naar het sportveld aan de overkant. Na twee keer in één week een bal door de ruit gekregen te hebben is Evert-Jan het zat. Op het plein wordt niet meer gevoetbald. Bram is het daar duidelijk niet mee eens.

‘Bram!’ Nogmaals wijst ze naar de overkant. Met duidelijke tegenzin dirigeert Bram de voetballers het plein af.

Was in haar eigen basisschoolperiode volleybal favoriet, hier is het voetbal. Niet vreemd natuurlijk met een directeur die zelf een fervent voetballer is en als het even kan een balletje mee trapt.

Ze steekt haar duim op naar Niels, die stoer boven op het klimrek balanceert. ‘Pas maar op dat je niet valt.’

De brede lach op zijn sproetengezicht wordt nog breder. ‘Doe ik nooit!’

Ze helpt het hem hopen.

Een paar weken geleden viel Merel uit groep 4 naar beneden, met als gevolg een gebroken arm. Ze was apetrots op haar knalroze gips. Haar moeder was er minder blij mee, ze kwam op school om te vragen hoe het met het toezicht op het plein staat. Dat er altijd minstens één leerkracht in de pauzes buiten is, kon haar niet geruststellen.

Maar ja, je kunt nog zo veel waarschuwen, er zijn altijd kinderen die meer durven dan goed voor hen is.

Agnes, haar kleutercollega, klaagde er gisteren nog over dat ze dit jaar meer ondernemende jongetjes in de klas heeft dan goed voor haar hart is.

Hun nieuwste aanwinst voor groep 3/4, Sander, had haar smakelijk uitgelachen.

Goed, zijn vorige school in een achterstandswijk in Den Haag kun je niet vergelijken met de Wegwijzer, hun gemoedelijke dorpsschooltje met zo'n tachtig leerlingen. Ook hier zijn ruzietjes, vechtpartijtjes of vervelend competitiegedrag, maar dat is niets vergeleken bij de verhalen die Sander kan vertellen. Dat hij voor 'hun' school gekozen heeft, begrijpt ze niet echt. Wat zijn hier nou de uitdagingen en doorgroeimogelijkheden? Of het moet zijn dat hij Evert-Jan wil opvolgen, die – als ze het goed heeft – binnen twee jaar met pensioen gaat. Van haar mag het. Niet dat ze een hekel heeft aan Evert-Jan, maar wel aan zijn antieke ideeën. Een beetje verjonging is zo gek nog niet.

Ze onderdrukt de zoveelste geeuw. Wat wil je ook? Om vier uur opstaan is bepaald niet haar ding. Van Arjan mocht ze blijven liggen, maar ze werd wakker toen hij eruit ging.

Natuurlijk had ze in bed kunnen blijven, maar dat kon ze toch niet met haar geweten overeenkomen. Niet dat ze het ermee eens is dat hij weggaat. Dat is ze zeker niet. Maar chagrijnig in bed blijven en geen afscheid nemen, ging haar te ver. Daarom was ze naar beneden gegaan om een thermosfles koffie voor hem klaar te maken. Ook had ze nog een zak krentenbollen in zijn backpack gestopt. De jongens kennende zullen ze onderweg voor de echte trek wel ergens een broodje hamburger scoren, maar een krentenbol gaat er ook altijd wel in. Om halfvijf stond Hans voor de deur met een geleende of gehuurde personenbus.